

maal. Dér vil han finde Genklang, og dér vil man glæde sig overmaade meget over den troværdige Maade, hvorpaa det ærede Medlem har antaget sig de fattiges Sag og gavnet de mest velstaaende. Den højtærede Minister kan altsaa være ganske sikker paa, at overfor alle de Bestræbelser, der er gjort i en Række Taler for at hindre Gennemførelsen af Aldersrenteprincippet, vil han finde Medhjælpere fra vor Side til at gennemføre dette.

Den ærede Ordfører for Venstre (Heglund-Lange) gjorde overfor mig nogle Betragtninger gældende, som navnlig gik ud paa, at jeg her havde taget stærkere Stade imod visse Forslag af den højtærede Minister, end jeg som Minister selv havde taget under Diskussionen her i Tinget. F. Eks., sagde det ærede Medlem, havde mit Partis daværende Ordfører rejst Spørgsmaalet om at behandle Formueindtægt paa anden Maade end anden Indtægt, og den Gang havde jeg ikke gjort nogen Bemærkning derom. Jeg har dog gjort de Bemærkninger, som laa i, at jeg fastholdt selve Forslaget. Naar jeg har fastholdt, at det er det rigtige at gøre den Forskel paa Formueindtægt og anden Indtægt, som her er foreslaaet, saa er det ud fra den Hovedbetragtning, at dette Lovforslag bør fremme Sparsommelighed, og hvis man giver Udbyttet af det opsparede en ringere Stilling end Udbyttet af Hjælp eller Arbejde, saa virker man ikke til Fremme af Opsparing. Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil behandle Formue- og Kapitalindtægt paa anden Maade end Arbejdsindtægt, afhænger ganske af, hvilken Betydning man tillægger Opsparingsprincippet og den Indfyldelse, dette Forslag kan faa derpaa. Men i øvrigt har jeg overfor Ministerens Bemærkning navnlig paapeget, at hvis man overhovedet vil gøre nogen Forskel, er den Behandlingsmaade, han har foreslaaet, alt for haard, og jeg har karakteriseret den ved direkte Tal, som jeg tror, ogsaa den højtærede Ordfører, naar vi kommer i Udvalg, vil erkende er af en saadan Art, at man ikke kan forsvare at sige: Saa stort skal Afdraget være, fordi det er Indtægt af Formue, sammenlignet med, om det havde været Indtægt f. Eks. gennem Hjælp fra en velstaaende Søn.

Paa samme Maade har jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Aldersgrænsen aldeles ikke ændret min Stilling. Jeg har vendt mig meget skarpt imod at gaa til 65 Aars Alderen. Jeg har sagt, at hele denne Sags Udvikling gjorde det rimeligt at fastholde 60 Aars Alderen, nøjagtigt hvad jeg gjorde i mit Lovforslag i Forfjor. Jeg har

overfor dette endvidere sagt, at man maatte antage i Fjor, at det var Regeringens Mening at blive staaende ved 62 Aars Alderen, og at den Statistik, som nu anføres og ogsaa er nævnt her, vedrørende Udviklingen paa dette Omraade snarere kunde tale for 62 end for 65 Aars Alderen. Ogsaa i den Omstændighed, at nu er Invaliderenten vedtaget, kunde der være noget, som kunde virke til, at man gik over til 62 Aars Alderen. Men dernæst har jeg navnlig peget paa, at en Bortgang fra 60 Aars Alderen ikke kan ske paa den Maade, det foreslaas her, hvor den nye Grænse indføres pludselig. Jeg ved ikke, i hvor stort Omfang den højtærede Minister modtager Breve om dette Spørgsmaal, men de, der modtager saadanne Breve, vil se, at de i stort Omfang stammer fra Folk, som er lige ved at nærme sig den Grænse, som den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov sætter. De siger: Betyder dette, at nu tager man denne Ret eller den store Adgang, som den gamle Alderdomsunderstøttelseslov gav os, bort fra os? Skal vi nu pludselig skydes ud og vente i 5 Aar? Det er derfor, jeg siger, at der i den bestaaende Ordning er noget, som gør, at Sagen stiller sig saaledes, at man ikke kan berøve dem, der har nærmet sig op mod den Tid, Adgangen eller Retten til at faa deres Forventning opfyldt. Derfor har jeg stærkt taget til Orde for, at hvis man ikke kan blive enig om at blive staaende ved de 60 Aar, hvis der er et Fler-tal, som vil bort herfra, maa man i alt Fald skabe en meget rundelig Overgang, for at ikke Forventningerne skal blive skuffet og hele Anlægget af de vedkommendes Liv blive forandret ved det, der sker.

Den højtærede Minister sagde, at det var haabløst for mig at forsvare min Bemærkning om, at de Takster, jeg foreslog, ikke var Minimumtakster, men Normaltakster. Jeg skal derfor ikke gøre noget ret langt yderligere Forsøg paa at forsvare det overfor den højtærede Minister. Jeg skal nøjes med at sige, at Forskellen paa de to Systemer: Minimaltakstsystemet og det, jeg foreslog, ligger i selve den Ting, at Minimaltakstsystemet siger: Der skal ydes, hvad du behøver, dog mindst dette, og saa sættes der en ret lav Takst, medens det System, jeg foreslog, lyder saaledes: Der skal ydes dig dette og i særlige Tilfælde et Tillæg dertil. I den Omstændighed, at det, jeg fastsatte som Grundlag, var taget fra de fremskredne Kommuners Fastsættelse af Alderdomsunderstøttelsen, tog jeg Anledning til, allerede da jeg forelagde Lovforslaget i 1919, at udtale den Mening,